

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἰουνίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 27

Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 211)

— Ἐπειτα, μίστερ Ρενώ, ἐσεῖς θὰ περάσετε ὡς μαρκήσιος Νοαρμών, χάρις εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα κατέχω, καὶ θὰ διεκδικήσετε τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀτυχοῦ σας ἀνεψιοῦ...

— Ἀκριβῶς.

— Ὡστε πηγαίνομεν λαμπρά. Τώρα, με συγχωρεῖτε νὰ σας ἀφίσω μίαν στιγμήν. Ἐρχεται ἓνα ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον καὶ περιμένω ἐπιστολὰς ἀπὸ τὸ Λονδὸν. Πιστεύω νὰ τας λάβω μετὰ τὸ ἀτμόπλοιον αὐτό. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ.

— Τη δουλειά σας! Ἐγὼ πηγαίνω νὰ δώσω τὰς τελευταίας ὁδηγίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους μας, διὰ τὸ βράδυ.

Οἱ δύο ἐντιμοὶ συνέταιροι ἀπεχωρίσθησαν, ἀνταλλάξαντες ἀδρότατον χειρетиσμόν, διότι ὁ κύριος Τζαϊῖμς Μπρουν ἐσκόπευε, ὡς ἄνθρωπος λεπτοτάτων κοινωνικῶν τρόπων.

Ὁ Παῦλος ἐξ ἄλλου δὲν ἔχασε καιρὸν.

Ἰππευσεν ἓνα μικρόσωμον ἀνδραλούσιον ἵππον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχεν ὡς ἀστράπη, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἐβασεν εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ρογήρος τὸν ἐγνώριζε, — καὶ τὸν ἐγνώριζε κατὰ τρόπον ἥμισυ κολακευτικὸν δι' αὐτόν, — ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ μετεμφισθῇ, καὶ χάρις εἰς μίαν μακρὰν ξανθὴν περρούκην καὶ μίαν μεγάλην γενειάδα τοῦ ἰδίου χρώματος, ὁ καλὸς σου Παῦλος κατάρθωσε νὰ γίνῃ ἀγνώριστος.

Συνήντησεν εὐκόλως τὸν Ρογήρον καὶ τῷ ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σαίν-Ροκαντέν.

Μετὰ τὴν πρώτην χάραν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ λαμπροῦ Ἰππότου κατελή-

φθη ἀπὸ μίαν αἰφνιδίαν ἐξάν' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, καὶ προβλέπων ἱερατικῶς καὶ ὑπόπτως τὸν Παῦλον :

— Ποιὸς σου τὸ ἔδωκε αὐτό; ἡρώτησε.

— Σεν ὁ ρ. μου τοῦ ἔδωκεν ὁ σεν ὁ ρ. ἱππότης Σαίν-Ροκαντέν, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος μετὰ παρηλαχμένην φωνήν.

— Εἴμπορὼ νὰ σου δώσω μίαν ἀπάντησιν;

— Μάλιστα, σεν ὁ ρ. ὅπως ἀγαπᾷτε.

— Περίμενέ με λο. πὸν ἔδω. Ὁλ' ἐναυγυρίσω.

Ὁ Παῦλος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀμβίβολος.

— Ἄν με ἀνεγνώρισεν, ἐσκέφθη, εἴμαι χυμένος... Γιατὶ φεύγει τάχα; Ἄν διατάξῃ νὰ με συλλάβουν; Ἐτοίμουρ χεται νὰ το κόψω λάσπη! Μπᾶ, δὲν βαρυέσαι, τί τρέλλες εἶνε αὐτὲς ποῦ λέω;

Ὅπως ἄλλαξα ἐγὼ τὸ πρόσωπό μου καὶ τὴ φωνή μου, ποῦ νὰ με γνωρίσῃ! Πηγαίνει, καλέ, νὰ γράψῃ τὴν ἀπάντησιν. Αὐτὸ εἶνε!

Ὁ Ρογήρος μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ Παπαφίγκου καὶ τοῦ Λαδουρέκου, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεκοίνωσε τὰ διατρέχοντα.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, μοῦτσό μου, παιδί μου, διάβασέ μας νακούσωμε καὶ νὰ χαροῦμε!

— Ἐλα, διάβασε δυνατά, προσέθεσεν ὁ Λαδουρέκος.

Ὁ Ρογήρος ὑπήκουσεν:

— « Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ... »

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Λαδουρέκος.

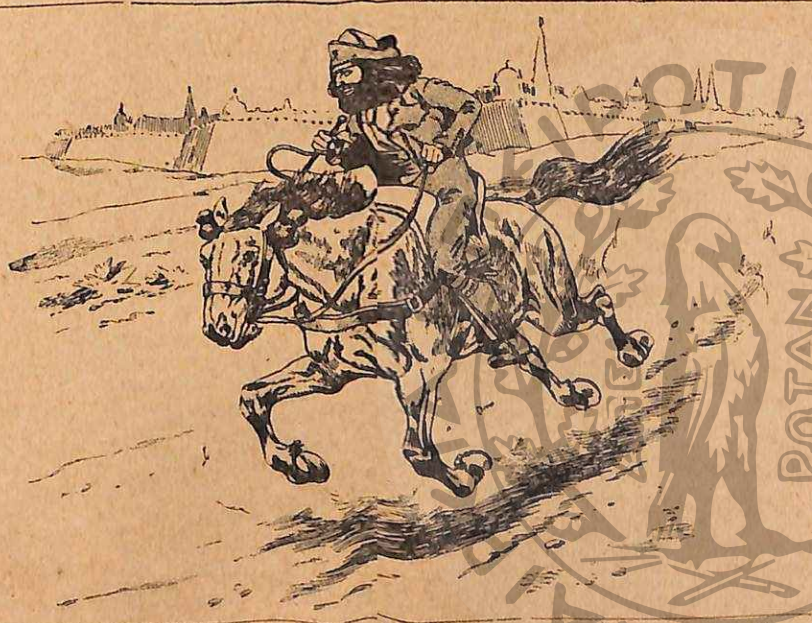
— Μάζεψε τὴ γλῶσσαν σου, ἐσύ! ἐμοῦρ μούρισεν ὁ Παπαφίγκος. Ἐμπρός, μοῦτσο, ἔστην κόφα!

« Ἐλαβὰ εἰδήσεις σου ἀπὸ ἓνα ἀπεσταλμένον τοῦ στρατάρχου, δουκὸς Βελλύν, καὶ δοξάζω τὸν Θεὸν ποῦ ἐγλύτωσας ἀπὸ τὰς φυλακάς τοῦ Κάδιξ, μαζὶ με τοὺς γενναίους συντρόφους σου... »

— Πολὺ καλὰ! ὁ Θεὸς σου εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος, μικρὴ, διέκοψεν ὁ Παπαφίγκος

— Κρίμα ποῦ δὲν εἶνε ναυτικός, εἶπεν ὁ Λαδουρέκος. Ὁλ' ἦταν γεμιτζῆς πρώτης...

« Ὁ ἀ-

πεσταλμένους τοῦ στρατάρχου εἶνε ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πλήρη ἐμπιστοσύνην. Κατέστρωσε ἐν σχέδιον σωτηρίας δι' ἐμὲ καὶ τὸν Παλουάζον, θαυμάσιον καὶ ἀσφαλές, καθὼς φαίνεται.

« Ἐν τούτοις, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἔλθῃς μαζί με τὸν Παπαφίγκον καὶ τὸν Λαδουρέκον, ἀπέψε κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μ' ἓνα

• Ἰππευσεν ἓνα μικρόσωμον ἀνδραλούσιον ἵππον. (Σελ. 217, στήλ. α')

βαρκακι, 'στην ἄκρη τοῦ μώλου. Μὴν πάρετε κανένα ἄλλον μαζί σας, μήπως δώσετε ὑποψίας εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀτμακάτους. Ἡμεῖς θὰ σας περιμένωμεν ἐκεῖ καὶ θὰ φύγωμεν ὅλοι μαζί.

« Σὲ φιλῶ ἐκ μέσης καρδίας, ἀγαπητό μου παιδί, καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ σε ἐπανιδῶ.

« Ὁ θεὸς σου

Ἰππότης ΣΑΙΝ - ΡΟΚΑΝΤΕΝ.

— Τί λέτε τώρα ἐσεῖς γιὰ ὅλα αὐτά; ἤρώτησεν ὁ Ρογήρος, ἀφοῦ ἐτελείωτε τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἐγὼ λέγω, ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος, ποῦ λέγει τὸ γράμμα, εἶνε ὁ κατεργάρας Ρενώ. Πολὺ τὸ φοβοῦμαι κ' ἐγώ. Μὰ ἂν εἶνε αὐτός, διατὶ θέλει νὰ φυγαδεύσῃ τὸν θεόν μου; Ὅθι εἶνε καμμία νέα παγίδα αὐτῇ, καθὼς φαίνεται!

— Καλὰ λές, μοῦτσο! Αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο θέλει νὰ μᾶς τραβήξῃ πάλι 'στὰ νερά του. Ἡμεῖς ὅμως τὸν ἀφίνομε νὰ βουρλίζεσαι. Δὲν εἶν' ἔτσι, Λαδουρέκο; τί λές καὶ σύ;

— Ἀς τὸν ἀφίσουμε νὰ βουρλίζεσαι λοιπόν! εἶπεν ὁ πεζοναύτης.

— Ὁ θεὸς μου ὅμως, παρετήρησεν ὁ Ρογήρος, θὰ νομίσῃ πῶς τον ἐγκατέλειψα.

— Μὴ φοβᾶσαι! Ὅθι πάρη κάδο τί γίνεται, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα!

— Εἶνε φόβος ὅμως νὰ πέσῃ αὐτὸς θῦμα τῶν δύο κακούργων. Ἀφοῦ ξεύρωμε τώρα τοὺς σκοποὺς των, ἡμεῖς οἱ τρεῖς εἰμποροῦμε νὰ τα καταφέρωμε. Αὐτοὶ θὰ νομίζουν πῶς πηγαίνομεν ἐντελῶς ἀνύποπτοι νὰ πέσουμε 'στὰ βρόχια τους. Ἐνὰς προετοιμασμένος λοιπὸν κάνει γιὰ δύο ἀπροετοιμαστούς.

— Μπορεῖ, εἶπεν ὁ Παπαζήκος. Δὲν κάνει ὅμως καὶ γιὰ πέντε. Καὶ ἂν πέσωμε σὲ καμμιάν ἐνεδρά;

— Τοὺς τολμηροὺς βοηθεῖ ἡ τύχη! εἶπε μὲ ἐπίσημον τόνον ὁ Λαδουρέκος.

— Ἀφ' οὗ εἶνε ἡ γνώμη σου, πεζοναύτη, κ' ἐμένα, μοῦτσο, ἐμπρός, τί καθόμαστε;

— Ἐμπρός! Δίνε του! ἀνέκραξεν ὁ Λαδουρέκος.

Μετὰ τὸ ἐπιφώνημά του αὐτό, ὁ πεζοναύτης ἐπέβασεν ἀπὸ τὸ δεξιὸν τοῦ μώλου εἰς τὸν ἀριστερόν ἕνα πελώριον κομμάτι σιῆς (καπνὸν, τὸν ὁποῖον μασσοῦν οἱ ναῦται,) καὶ προσέθεσεν:

— Εἴμεθα ἐτοιμοί, 'στὸ φτερό!

— Δὲν μᾶς μένει, παρὰ νὰ ζητήσωμεν ὀλίγων ὥρῶν ἄδειαν ἀπουσίας ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Σωστά, εἰδεμὴ μᾶς βάζουν 'στὰ σίδερα!

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω. Ὅθι τὴν πάρω εὐκόλα.

Ὁ Ρογήρος μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἡγάπα ἐξαι-

ρετικῶς καὶ τῷ ἐχορήγησε τὴν ἄδειαν δι' αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους του, χωρὶς καὶ νὰ του ζητήσῃ λόγον.

Ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν τὰ πάντα, ὁ Ρογήρος ἐγράψεν τὸ ἐξῆς σύντομον ἐπιστόλιον πρὸς τὸν θεόν του:

« Σύμφωνοι!

ΡΟΓΗΡΟΣ.

εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἐκθέσῃ τὸν Σαιν-Ροκαντέν, ἐν περιπτώσει συλλήψεως τοῦ ἀπεσταλμένου.

Ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν Παῦλον μὲ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὅποια αὐτὸς ἐδέχθη χωρὶς πολλὰ νάζια. Ἐπειτα ἔπενυσε πάλιν καὶ ἔφυγε καλὰ πάλιν.

Διήλθε τὰς γαλλικὰς καὶ τὰς ἐχθρικὰς προφυλακὰς μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, ὅπως καὶ κατὰ τὸν ἐρχομὸν του, καὶ μάλιστα ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν, ἔπενυσε νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ρογήρου πρὸς τὸν Ρενώ.

Ὁ κατεργάρας ἐσχίσεν ἀφελέστατα τὸν φάκελον τῆς ξένης ἐπιστολῆς, καὶ τὴν ἀνέγνωσε.

— Λαμπρὰ ἐψιθύρισεν, ἡ δουλειά μας πάει πρῖμα.

Κατόπι, μὲ ἐπιτηδεϊότητα προδίδουσαν εἰδικότητα εἰς τοιοῦτον εἶδους ἐργασίας, ἐπῆρεν ἕνα νέον φάκελλον, ἐμιμήθη εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸν χαρᾶντῆρα τοῦ Ρογήρου, τὴν ἐσφράγισεν καὶ τὴν ἐνεχείρισεν πρὸς τὸν Παῦλον, λέγων:

— Πήγαγε αὐτὸ εἰς τὸν ἱππότην καὶ ὑπενθύμισέ του συγχρόνως τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον τῆς συναντήσεως.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἰσπανός.

Καὶ ἔφυγε τρέχων.

— Μοῦ φαίνεται, ἐσκέφθη ὁ κατεργάρας, ὅτι ἐγγίζομεν εἰς τὸ τέλος.

« Ἐγγίζω δηλαδὴ ἐγώ, διότι ὁ μίστηρ Μπρόουν, ὑστερ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, θὰ μου γίνῃ πολὺ ἐνοχλητικὸς καὶ δὲν θὰ μοῦ φανῇ καθόλου παράδοξον, ἂν τοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα ἔξωθεν. . .

« Εἶνε πολὺ δυσάρεστον πρᾶγμα νὰ μοιράζεται κανεὶς μίαν μεγάλην περιουσίαν, ὅταν εἰμπορῇ νὰ τὴν ἔχῃ καὶ μόνος του.

« Ἀλήθεια, δὲν ἐγύρισεν ὁ μίστηρ Μπρόουν. Ἡ ἀπουσία του παρατείνεται πολὺ. Τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον;

« Ἐ! καὶ νὰ τὴν ἔξωρα! . . .

Καὶ ὁ Κος Ρενώ ἐτρίβε τοὺς ὀδόντας του τόσο δυνατὰ, ὥστε, ἂν τὸν ἔβλεπε ἀπὸ κάπου ὁ μίστηρ Μπρόουν, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ μαντεύσῃ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τοῦ φίλου του. . .

Διὰ τὴν διασκεδάσιν ἐν τούτοις τὰς ὀχληρὰς αὐτὰς σκέψεις, διηυθύνθη πρὸς τὸν λιμένα. Τὸ πᾶν ἐκοιμήτο, ἐκτὸς τῶν σκοπῶν, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξεφώνουν τὸ μονότονον σύνθημα τῆς ἐγρηγόρευσης. Ὑπὸ τὸ λαμπρὸν σεληνόφω-

ὁ λιμὴν ὅλος κατηυγάετο ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Ὁ Ρενώ διηυθύνθη πρὸς τὸ κρηπίδωμα καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τῆς ἄκρας του, ὅπου ἔλαμπεν ὁ πράσινος φάρος τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος.

Πλησίον τοῦ φάρου, πληθὺς δερμάτων συνεσφραγισμένων, ἀπετέλουν παχὺ τοίχωμα, ἔχον τὸ ὕψος ἀνθρωπίνου ἀναστήματος. Ὁ κατεργάρας ἐσφύριξε σφύριγμα ἐλαφρὸν καὶ παραπεταμένον.

Παρεισθὺς δέκα ἄνδρες, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Παῦλον, τὸν περιεκύκλωσαν.

— Ὅλοι εἰσθε ἐδῶ; εἶπε χαμηλῶς. Ἡθελα νὰ βεβαιωθῶ. Τώρα εἶμαι ἡσυχος. Κρυφθῆτε πάλιν καὶ περιμένετε τὸ ὀριστικὸν σύνθημα.

Οἱ δέκα κακούργοι ἐξηφανίσθησαν μαζί μὲ τὸν ἀρχηγόν των.

Ἡ ὥρα ἐπλησίαζε. Δύο σκιαὶ ἐφάνησαν σπεύδουσαι πρὸς τὸ μέρος τοῦ λιμένος.

Ὅταν οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐπλησίωσαν ἀρκετὰ, σκεπασμένοι μὲ τοὺς μεγάλους μανδύας των, ὁ Ρενώ ἀνεγνώρισε τὸν ἱππότην Σαιν-Ροκαντέν καὶ τὸν Παλτουάζον.

— Εἰσθε ἀκριβεῖς, κύριοί μου, ἀνεφώνησε, χαιρετῶν αὐτούς. Εὐγὲ σας. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ περιμένετε πολὺ. Ἀκούσατε. . .

Τὰ ὀρολόγια τῶν πολυαριθμῶν ναῶν τοῦ Κάδριξ ἐσήμαινον μεσονύκτιον, μακρόθεν δὲ ἐφθανε ἑλαφρὸς παφλαμὸς κωπηλασίας, μάλιστα αἰσθητός.

— Νὰ ὁ ἀνεψιός σας καὶ οἱ φίλοι του. Αὐτοὶ θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ θὰ εἰσθε ὅλοι μαζί διὰ νὰ μὴ χωρισθῆτε πλέον ποτέ!

— ὦ! κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Σαιν-Ροκαντέν, πῶς θὰ εἰμπορέσω νὰ σας ξεπληρώσω αὐτὰ ποῦ κάμνετε δι' ἐμέ;

— Σιωπῇ, τὸ νοῦ σας! Ἀκούστε!

Ὁ παφλαμὸς ἦτο μᾶλλον εὐδιάκριτος τώρα.

— Κυτᾶξτε αὐτὴ τὴν βάρκα ποῦ ἐρ-χεται πρὸς τὰ ἐδῶ! Εἶνε οἱ δικοί μας!

Ὁ ἱππότης, βαθύτατα συγκεκινημένος, συνεκράτει τὴν ἀναπνοήν του, ἀδυνατῶν νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἐτρωγε μὲ τὰ μάτια του τὴν μικρὰν λέμβον, προσπαθῶν νὰ ἀνακαλύψῃ μεταξὺ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπέβαινον αὐτῇ, τὰ χαρᾶκτηριστικὰ τοῦ προσφιλεστάτου ἀνεψιοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὅποιος ἔχῃ ἐντροπή
γιὰ τὸν ἄλλον πρὶν εἰπεῖν,
πρὶν νὰ τὸν κατηγορήσῃ,

ἂν τὰ σφάλματα σκεφθῇ
ποῦχει κάμῃ, θὰ κρυφθῇ
καὶ τὸ στόμα του θὰ κλείσῃ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Α'.

« Ὅσοι θὰ μείνετε εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ μου ἀπαντήσετε: Ὅθι πηγαίνομεν εἰς τὸ Μκροῦσι, εἰς τὴν Κηφισσίαν καὶ εἰς τὸ Φάληρον.

« Ὅσοι ἔχετε τὰ μέσῃ διὰ μεγαλήτε-ρα ταξείδια, θὰ μου ἀπαντήσετε: Ὅθι διασκεδάσωμεν περιηγούμενοι.

Καὶ ὅσοι ἔχετε ἐξοχὰς, θὰ μου ἀπαντήσετε: Ὅθι περάσωμεν ὀλίγους μῆνας ἡσύχου καὶ ὥραιας ἀγροτικῆς ζωῆς.

— Καλὰ καὶ ἄξι' αὐτά, καὶ ἵκανὰ διὰ νὰ σας μακαρίσωμεν ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι, δι' ἀγάπην σας, δὲν θὰ το κουνήσωμεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως. . . Ἀλλὰ δὲν μου εἶπате καὶ πῶς θὰ περνᾶτε τὸν καιρὸν σας, εἴτε εἰς τὰς πόλεις θὰ περιορισθῆτε, εἴτε θὰ κάμετε μεγάλα ταξείδια, εἴτε θὰ ποσυρθῆτε εἰς τὰς ἐξοχὰς.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατον νὰ το ἐνοήσῃ κανεὶς! Ὅθι τρώγωμεν, θὰ κοινοῦμεθα, θὰ πηγαίνομεν εἰς τὸ Θέατρον καὶ εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, θὰ πέρνωμεν τὸ λουτρόν μας, θὰ βγαίνομεν μὲ τὸ ποδήλατον, θὰ κάμνωμεν ἐκδρομὰς θαλασσίας, θὰ ψαρεύωμεν, θὰ κωπηλατῶμεν. . .

— Ἐξαιρέτα. Ἰδοὺ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εὐτυχισμένη ζωὴ! Ἀλλ' ἀρά γε ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ τὸ τέλειον τῆς ἀπολαύσεως; Ζῇ μόνον μὲ ἄρτον ὁ ἄνθρωπος; Δὲν χρειάζεται καὶ καμμία τροφὴ πνευματικώτερα, καὶ καμμία ἐνασχόλησις ὑψηλότερα; . . .

— Δηλαδὴ;

— Νὰ: δὲν θάνοιξετε καὶ κανένα βιβλίον εἰς τὸ διάστημα αὐτό;

Μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς ἔκαμα νὰ συνοφρυνώθῃτε.

— Πῶς εἶπате; Τώρα ὅ,τι ἐκλείσμεν τὰ βιβλία, καὶ θέλετε πάλιν νὰ τάνοιξωμεν; Τώρα μόνον ἐγλυτώσαμεν ἀπὸ τὴν μελέτην, καὶ θέλετε ἀμέσως πάλιν νὰρχίσωμεν; Σταθῆτε λοιπὸν νὰ νανεύσωμεν ὀλίγον!

— Κύριοι καὶ δεσποινίδες, μὲ παρεξηγήσατε. Δὲν σας ὠμίλησα περὶ μελέτης, δὲν σας εἶπα διὰ τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου. Βέβαια δὲν θὰ τα λησμονήσετε καὶ αὐτὰ ὀλωσθῶσι! Κάπου-κάπου θάνοιξετε καὶ καμμίαν γραμματικὴν, καὶ καμμίαν ἱστορίαν, καὶ καμμίαν ἀριθμητικὴν ἢ γεωγραφίαν, διὰ νὰ μὴ χάσετε ὅ,τι ἐκερδίσατε. Ἀλλὰ θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ σας ἔλεγα, ὅτι μὲ αὐτὰ μό-ν' ἂν περάσετε εὐχάριστα τὰς διακοπὰς σας. Ὅχι! δὲν σας εἶπα περὶ με-

λέας, ἀλλὰ περὶ ἀναγνώσεως τερπνῆς. Αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἀπολαύσιν, τὴν μεγαλιτέραν διασκεδάσιν, καὶ δὲν τὴν ἀφίνει κανεὶς, ὅσας ἄλλας διασκεδάσεις καὶ ἂν ἔχῃ.

— Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν θὰ ἔχωμεν καὶ εἰς τὰς διακοπὰς τὴν Διάπλασιν; θὰ μου ἀπαντήσετε. Νομίζετε, ὅτι θὰ παύσωμεν νὰ τὴν διαβάζωμεν; Ἰσα-ἴσα τώρα τὰς διακοπὰς θὰ καταγινώμεθα μὲ αὐτὴν περισσώτερον.

— Καὶ ἴσα-ἴσα τώρα τὰς διακοπὰς ἡ Διάπλasis θὰ προκινήσῃ τόσοις Διαγωνισμοῦς καὶ θὰ σας ἀποσχολήσῃ τόσον εὐχάριστα. Ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον τὸ φύλλον, τὸ ὅποιον θὰ λαμβάνετε καὶ εἰς τὰς διακοπὰς; Αὐτὸ μόνον σᾶς ἀρκοῦσεν ὅταν εἴχατε καὶ τὰ μαθήματά σας; Ὅχι! τώρα ποῦ θὰ ἔχετε τόσον καιρὸν ἐλεύθερον!

— Βέβαια! ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ἐφρόνησεν ἡ Διάπλasis μας, καὶ μᾶς ἐτοιμάζει τὸ « Ὑπὲρ Πατριδος »!

— Ἀλήθεια. Ὅσοι ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ εἰσθε συνδρομηταί, εἰς τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου θὰ λαβετε ἕνα θαυμάσιον τόμον ἀπὸ 300 σελίδας καὶ θὰ εὕρετε ἀρκετὴν ἐπασχόλησιν δι' ὀλίγας ἡμέρας. Μάλιστα τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ εἶνε τόσον διασκεδαστικόν, ὥστε θὰ θελήσετε νὰ το ἀναγνώσετε καὶ διὰ δευτέραν καὶ διὰ τρίτην φοράν. . . Ἀλλὰ τί θὰ κάμετε ἔως τότε; (ἔλεγον ἕνα μῆνα, βλέπετε, ἀκόμη!) καὶ τὸ σπουδαιότερον, τί θὰ κάμετε κατόπι; διότι θὰ ἔχετε ἀκόμη δύο σχεδὸν μῆνας διακοπῶν. Ἡ Διάπλasis καὶ ἐν μόνον βιβλίον, ὅθι κέσσουν νὰ σας ἀποσχολήσῃ; Ἄν, διὰ νὰ περάσῃ κανεὶς εὐχάριστα τὰς διακοπὰς του, πρέπει νὰ ἔχῃ νὰ διαβάσῃ κατὰ ποῦ δὲν το ἐδιάβασε, τί θὰ κάμετε σῆς, ἀφ' οὗ ἐξαντλήσετε τὴν προμήθειάν σας;

Πῶς; Δὲν μου ἀπαντᾶτε τώρα; Ἐχάσατε τὴν εὐγνωστίαν σας; Δὲν ἤξεύρετε πλέον τί νὰ μου ἀπαντήσετε; Δὲν ἤξεύρετε τί νὰ κάμετε διὰ νὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν αὐτήν;

Ὅθι σας ἀπαντήσω ἐγώ. Ἐγὼ νὰ σας δώσω μίαν σπουδαίαν πληροφορίαν καὶ μίαν χρησιμωτάτην συμβουλὴν. Οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μας τὴν γνωρίζουν πρὸ πολλοῦ καὶ τὴν ἐφαρμόζουν. Ἀλλὰ σήμερον ἀπευθύνομαι κυρίως πρὸς τοὺς νέους συνδρομητάς, τοὺς ἐφετείνους ἢ τοὺς περυσίνους.

Κυτᾶξτε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν προμετωπίδα ἐνὸς ἐφετείνου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως. Ὅθι ἴδῃτε, ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἡ χρονολογία καὶ ὁ ἀριθμὸς, τὰς λέξεις: « Ἔτος 2109.

Ἡξεύρετε τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει, ὅτι ἡ Διάπλasis ἐκδίδεται πρὸς εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν. Σημαίνει, ὅτι ἔχει ἀποτελέσει ἔως τώρα, φύλλον πρὸς φύ-

λλον, εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν τόμους, ἑκα-στός τῶν ὁποίων εἶνε ὅπως αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖτε φέτος ὁλοέν, ὅπως ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀπετελέσατε πέρυσιν.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον: Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τόμοι — ἐκτὸς ἐνὸς μόνον ἐξηντη-μένου, — εὕρισκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς.

Καὶ ἄλλο ἀκόμη: Φέτος ἡ Διάπλasis θὰ ἐκδώσῃ χωριστὰ τὸ Ὑπὲρ Πατριδος, ἀλλὰ πέρυσιν ἐξέδωκε τὸν Πρόαντα, προέπευσε τὸ Παίδιον καὶ τὸ Θέατρον, καὶ οὕτω καθεστῆς. Τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην Βιβλιοθήκην τῆς Διαπλάσεως, πλάσεως, ἔχουν δ' ἐκδοθῇ ἔως τώρα περὶ τὰ εἴκοσι, τὸ ἐν ὠραιότερον τοῦ ἄλλου. Λοιπόν, ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία εὕρισκονται ἐπίσης καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

Τόμοι τῆς Διαπλάσεως! Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης τῆς! Φαντάζεσθε τί πλοῦτος εἶνε, τί θησαυρός; Ὁ ἔχων τὰ μέσα νὰ τοὺς ἀποκτήσῃ ὅλους — καὶ χρυσοδέτους μάλιστα, — γεμίζει ὀλόκληρον Βιβλιοθήκην, μὲ τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ νὰ περάσῃ ὅλα του τὰ παιδικὰ καὶ ἐφηβικὰ χρόνια! Διὰ τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσιν, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ εἰς ἄλλα βιβλία. Αὐτὰ ἀρκοῦν καὶ ὑπεραρκοῦν. Εἶνε δὲ τὰ μόνα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν γλῶσσάν μας διὰ τοιοῦτον σκοπὸν. Ἐκτὸς αὐτῶν, καὶ ἐκτὸς τῶν βιβλίων τοῦ Σχολείου του, ὅ,τι ἄλλο ἀναγνώσῃ τὸ παιδίον καὶ ὁ ἐφηβός, θὰ βλαφθῇ ἀλλὰ δὲν θὰ ὠφελῇ. Ὁ μικρός, ὁ ἀναγνώσκων βιβλία γραμμένα διὰ μεγάλους, παθαίνει ὅ,τι καὶ ὁ ἀσθενής, ὁ τρώγων φαγητὰ μαγειρευμένα διὰ ὑγιεῖς.

Ἀλλ' ὁ μὴ ἔχων τὰ μέσα νὰ ἀποκτήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία διὰ μίαν; Εἶνε ἀπλούστατον: Εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἀς ἀγοράσῃ δύο, τρία, τέσσαρα, ὅσα ἀρκοῦν, διὰ νὰ περάσῃ τὰς διακοπὰς του φέτος, καὶ πάλιν βλέπομεν. Δοῦσα τῷ Θεῷ, οἱ τόμοι πωλοῦνται καὶ χωριστὰ ἕκαστος, ὑπάρχουν δὲ διαφόρων τιμῶν, διὰ καθε βιβλίον, ἀπὸ μίαν δραχμὴν μέχρι δέκα. Καὶ ἰδοὺ πῶς λύεται τὸ ζήτημα, τὸ ὅποιον σᾶς ἐφύρεν εἰς ἀμηχανίαν. Διὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὰς διακοπὰς σας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ συμβουλευθῆτε τὸν ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (τελ. 15, Κεφάλαιον ΙΑ' εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως,) καὶ ἀναλόγως τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖτε νὰ διαθέσετε, νὰ κάμετε ἀμέσως τὴν παραγγελίαν σας.

Εἰς τὴν προσεχῇ μας συνάντησιν θὰ σας εἴπω τί περιέχουν αὐτοὶ οἱ τόμοι, καὶ θὰ δεῖξω πόσον ὠφέλιμος καὶ τερπνὴ θὰ σας εἶνε ἡ ἀνάγνωσις των.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΦΥΤΟΝ ΕΙΝΕ ΑΥΤΟ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

“Όσοι καταγίνεσθε εις τὴν Φυτολογία, παρακαλεῖσθε νὰ μὴ εἰπῇτε πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ φυτὸν καὶ τί ἄνθος κάμνει. “Όποιος εἰμφορεῖ μάλιστα, ἅς το ζωγραφίσῃ ἀνθισμένον, καὶ θὰ μὴς ὑποχρεώσῃ.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Τὸ σχέδιον τοῦ Κασσάνδρου, — τὸ σχέδιον ὅλων τῶν φιλοδόξων, — ἦτο τὰ πάντα νὰ καταπατήσῃ διὰ τὴν φθάσιν εἰς τὸ στέμμα.

Τώρα ἡ Ὀλυμπιάς δὲν ὑπῆρχε πλέον, διὰ τὴν ταράττη μὲ τὸ μέγα ὄνομα τῆς, μὲ τὴν ἀνήσυχον φιλοδοξίαν τῆς καὶ μὲ τὴν ἄγρυπνον ἐκδίκησίν τῆς, τὰ ὄνειρα τῶν ἀρχομανῶν διαδόχων.

“Α... ἐκείνη ἐξηφανίσθη, καὶ ὁ Κασσάνδρος μειδῶ ἐνδομύχως, διότι εὐχεται, ὅλοι μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν νὰ ἐκλείψουν.

“Αλλὰ τὸ παιδίον, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος, ὁ υἱὸς τῆς Ρωξάνης, ἂν καὶ ἀνετρέφετο ἀμαθῆς, παρημελημένος, ἐγκαθηριετός, ἦτο ὁ μὲν λατρεῦτον εἰδωλὸν τῆς Μακεδονίας, καὶ ὁ Κασσάνδρος ἀνησυχεῖ.

— Μία νέα ἐκδοσις Ἀριδαίου, ἔλεγε γελῶν ὁ Γλαυκίας, πιστὸς τοῦ Κασσάνδρου φίλος. “Αφες το νὰ ζήσῃ ἂν ἡ Μακεδονία ἀγαπᾷ τὸ τέκνον τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ἀγαπᾷ διότι ὄνειροπολεῖ ν’ ἀνεύρῃ εἰς αὐτὸ σταγόναν ἐκ τοῦ πολυτίμου ἐκείνου αἵματος. “Όταν δὲν τὰς ἀνεύρῃ, ὅπως δὲν τὰς ἀνεύρῃ εἰς τὰς φλέβας τοῦ Ἀριδαίου, ὁ Ἀλέξανδρος θὰ πύσῃ νὰ εἶναι τὸ εἰδωλὸν τῆς χώρας.

— Εἰμφορῶ ἀρὰ γε ἀόρατος νὰ το ἴδω;

— Εἰμφορεῖς. “Αφοῦ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἦλθες. Αὐτὴ ἐδῶ ἡ θέσις εἶναι κατ’ἀλλήλους δύναισι ἀόρατος νὰ ἴδῃς καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον.

“Ο Κασσάνδρος ἐπλησίασε καὶ εἶδε τὸ δωμάτιον τῆς ἐγκαθηρίτου, τὸ ὅποτον οὐδέποτε ὁ ζωογόνος ἥλιος ἐφώτιζε, καὶ εἶδε τὸ ὥρατον σκιατραφὲς πρόσωπον τῆς Ρωξάνης νὰ λάμπῃ.

Ποῦ τὴν εὗρισκε τὴν λάμπειν; Πλησίον τῆς καὶ κρατῶν ἐλαφρὰ τὴν ἐσθῆτά τῆς, κάθηται ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος.

“Οἶδος ὁ Ἀλέξανδρος, θὰ ἔλεγε, μὲ τὸ ἀέτιον βλέμμα καὶ τὴν ὑπερήφανον κατατομήν. Ἡ λάμψις τῶν βλεμμάτων τῆς Ρωξάνης, μεταδίδεται εἰς τοὺς ὠραίους τοῦ παιδίου ὀφθαλμούς.

Ἡ χῆρα τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁμιλεῖ περὶ τοῦ συζύγου τῆς καὶ ὁσάκις περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ, καὶ βασάνους καὶ σκότῃ καὶ περιουσιμῶν καὶ τὰ πάντα λησμονεῖ.

“Παῖδι μου, σὲ λατρεῦν ἀλλὰ καὶ σὲ σέβομαι εἰς τὰς φλέβας σου βέει τὸ εὐγενέστερον Ἑλληνικὸν αἷμα. “Ο πατήρ σου, ἀπόγονος τῶν Ἡρακλειδῶν, μεγάλων προγόνων γίγας ἀπόγονος, δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ τὴν σου δόσιν διδασκάλους ὡς τὸν Ἀριστοτέλην. Καὶ μένεις, ὦ παρακαταθήκη πολυτίμη, εἰς τὰς ἰδικὰς μου χεῖρας, διὰ τὴν πλασθῆς ἄξιος υἱὸς σου. . . Τέκνον μου! ἐγὼ ἐκ τῆς ἱστορίας γνωρίζω μίαν μόνον σελίδα, καὶ τὴν παρηκολούθησα αὐτόπτης τὴν σελίδα αὐτὴν, τὴν ὥραιότεραν ἐξ ὅσων ποτὲ ἀνέγραψαν αἱ ὀλόλαμπροι τῆς ἱστορίας Δέλτοι. Ἡ βασιλεία τοῦ πατρὸς σου, οἱ πόλεμοί σου, αἱ κατακτήσεις σου, ἡ παντοκρατορία σου, ὁ ἥρωϊσμός σου. . .

Καὶ διηγείτο μὲ λάμποντα ὄμματα, τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀλεξάνδρου τῆς.

Καὶ τὸ παιδίον τὸ σκιατραφὲς, ἐξωγυνοῦτο ἀπὸ τὰς εὐεργετικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πατρὸς τοῦ.

“Απὸ τὴν φιλοσοφίαν τίποτε δὲν γνωρίζω τὴν θεωρίαν τὴν ἐδίδαξεν εἰς τὸν πατέρα σου ὁ Σταγειρίτης Ἀριστοτέλης, τὸν ὅποτον πολὺ ὁ Ἀλέξανδρος ἐθαύμαζε καὶ πρὸς τὸν ὅποτον πολὺ ὑγνώμονει. Ἀλλὰ τὴν φιλοσοφίαν ἐφηρμοσμένην, θὰ τὴν εὕρῃς εἰς ὅσα ἔχω νὰ σου διηγῇ, ἀπὸ τὸν βίον τοῦ πατρὸς σου.

“Εἰς τὴν μεγάλην πατρίδα μου, ἡ δουλεία ἐμάρανε καὶ ὁ δεσποτισμὸς ἐνέκρωνεν αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ πατρὸς σου δὲν ἦσαν κατακτήσεις ἐδάφους ἦτο ἡ νίκη τοῦ πνεύματος ἐναντίον τῆς ὕλης. “Τιμωρῶν τὸς Πέρσας, διότι ἐβεβήλωσαν τὰ ἅγια τῆς Ἀττικῆς ἐδάφη, δὲν κατέκτησε τὴν Περσίαν, τοὺς Πέρσας κατέκτησε καὶ ἡγαπήθη καὶ ὑπολογίσθη καὶ ὑπὸ τῶν φίλων καὶ ὑπὸ τῶν πολεμίων.

“Ἡθελε τὸν κόσμον ὅλον, μίαν ἑλλάδα μεγάλην. Ἡθελε νὰ εἶναι Αἷολος καὶ ν’ ἀφίγῃ ἀπὸ τὸν ἄσκον τοῦ μίαν αὖραν μόνον νὰ πνέῃ, ἀπ’ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κόσμου, αὖραν ζωογόνον καὶ ζειδωρον, τὴν αὖραν τῆς ἐλευθερίας.

“Τόσον γλυκὺς ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἡττηθέντας, ὥστε ἐλησμονοῦν τὴν ἡττῶν, διότι ὑπὸ τοιοῦτου νικητοῦ ἡττήθησαν.

— Καὶ τώρα, ἀγαπητὴ μητέρα, συνεπλήρωθῃ τὸ μέγα τοῦ πατρὸς μου ἔργον; — Τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς σου μένει ἀνεπλήρωτον, ἀλλ’ ἐφυτεύθῃ καὶ αὐξάνῃ εἰς τὸ πείσμα τῶν καταπατούντων αὐτὸν τὴν θεῖαν πνοὴν τοῦ. Ἀπέθανε, καὶ ἐκείνοι ἀκριβῶς, οἱ ὅποιοι μετ’ αὐτοῦ ἐθεωροῦντο ἀήττητοι καὶ ἀθάνατοι, ἐκείνοι, ὑπὸ ἄλλα νεύματα τώρα, ἐξυπηρετοῦντες ταπεινοὺς καὶ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς ἀναξίων σφετεριστῶν, ἀπεδείχθησαν κατωτέρω ἐαυτῶν καὶ ἀπώλεσαν καὶ τοὺς σταφάνους τῆς νίκης καὶ τὸ ἄψογον ὄνομα τῶν.

— Διατὶ νὰ εἶμαι μικρὸς ἀκόμη; Ἀλλὰ δεκκοτῶ ἐτῶν ὁ πατήρ μου δὲν ἐνίκησεν, ὅπως μοὶ εἶπες, τὸν ἱερὸν τῶν Θεβαίων λόχον; Μετὰ πέντε ἐτη, ὁ Ἀλέξανδρος ἀνίσταται καὶ πάλιν, καὶ ἐκόςμος θ’ ἀναπνεύσῃ καὶ θ’ ἀνακουφισθῇ. “Ο Ἀλέξανδρος δὲν ἀπέθανε!

★

“Ο Ἀλέξανδρος θ’ ἀποθάνῃ.

— Δὲν σοὺ τὸ εἶπα; τὸ παιδίον δὲν εἶνε ἀμαθὲς, γνωρίζει τὴν ἐνδοξότεραν σελίδα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τοῦ πατρὸς τοῦ.

“Εἰς τὰς φλέβας τοῦ, ἂν κυκλοφορεῖ τῆς Ἀσιανῆς τὸ ὀλόθερμον αἷμα, κυκλοφορεῖ καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ μεγαλοῦργον τοῦ Ἀλεξάνδρου αἷμα.

“Τὸ παιδίον πρέπει ν’ ἀποθάνῃ.

“Γνωρίζει ν’ ἀγαπᾷ, γνωρίζει καὶ νὰ μισῇ ἅς ἀποθάνῃ!

“Εἶναι βαρὺ διὰ τὴν παιδικὴν κεφαλὴν τοῦ στέμμα τοῦ πατρὸς τοῦ.

— Ἐνῶ διὰ τὴν ἰδικὴν σου κεφαλὴν Κασσάνδρος, τὸ στέμμα δὲν εἶνε βαρὺ;

— Ἀς καλύψῃ ἡ κρύα πλάξ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον, καὶ τότε θὰ σὺ δώσω ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου. Ἀς ὑπάγουν εἰς ἄλλον κόσμον ν’ ἀποτελείωσιν τὴν διδασκαλίαν τῶν.

— Κατεδικάσθησαν;

Καὶ ὁ Κασσάνδρος εἶπε, μὲ τὴν μεταλλικὴν φωνὴν τοῦ, τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία διεφύλαξε:

“Μηδενὸς εἰδότες, κατὰσφαζόν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἀπόκρυψον τὰ σώματα μηδενὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀπαγγεῖλαις τὸ γεγονός.”

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΩ

(Ἦε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 11 φύλλον, σελ. 91.)

Καὶ ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς ἐτιμήθη μὲ τὸ παραπάνω ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἀφ’ οὗ ἔλαβα περισσοτέρας ἀπὸ ἐκατὸν εἰκόνας. Βλέπω μὲ χαράν μου, ὅτι οἱ μικροὶ ἐρασιτέχναι αὐξάνονται καὶ πληθύνονται, καὶ προοδεύουν.

“Ο χώρος δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ ὁμιλήσω χωριστὰ διὰ καθὲ μίαν εἰκόνα, ἀλλ’ ὅτε κἀν διὰ τὰς κυριωτέρας. Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν εἰς μερικὰς γενικὰς παρατηρήσεις.

Πολλοὶ δὲν ἐξετέλεσαν τὸ θέμα των καλὰ. Ἐν ᾧ ἐζητεῖτο σπιτί, καὶ ἐν ᾧ τὸ σπιτί ἔπρεπε νὰ ποτελῇ τὴν βάσιν καὶ τὸ κέντρον τῆς εἰκόνας, ἐκείνοι ἐπροτίμησαν νὰ παραστήσουν μᾶλλον τὸν τόπον, ὅπου ἦθελαν νὰ κατοικοῦν, καὶ ἐπραπέταξαν τὸ σπιτί εἰς μίαν γωνίαν, ἀσήμαντον ὅλως διόλου καὶ ἀγνωρίστον. Ἄλλοι πάλιν ὑπέπεσαν εἰς τὸ ἀντίθετον λάθος: περιωρίσθησαν δηλαδὴ μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ σπιτί, παραμελήσαντες τὴν περιοχὴν καὶ ὑποβιβάζσαντες τὴν εἰκόνα των εἰς ἀπλοὺν ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅσον καλὰ καὶ ἂν ἦσαν ζωγραφισμένα μερικὰ ἀπὸ τὰς εἰκόνας τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας κατηγορίας, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ βραβευθῇ καμία.

Ἄλλοι πάλιν, ἐν ᾧ ἐνεπνεύσθησαν ὡραῖαν ἰδέαν, δὲν κατέβαλον ὅμως τὴν ἀπαιτούμενην προσοχὴν καὶ ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. “Ο Βράχος τῆς Ντραμπάτος π. χ. ἦθελε νὰ κατοικῇ μέσα εἰς ἕνα φάρον. Τί εὐμορφὴ ἰδέα! Ἀλλὰ μὲ τί ἀμέλειαν ποῦ ἐζωγράψεν αὐτὸν τὸν φάρον! δὴ μολυβδιὲς ἔρριψε καὶ ἐπέλειπεν. “Ο Βράχος τῆς Ντραμπάτος π. χ. ἦθελε νὰ κατοικῇ μέσα εἰς ἕνα φάρον. Τί εὐμορφὴ ἰδέα! Ἀλλὰ μὲ τί ἀμέλειαν ποῦ ἐζωγράψεν αὐτὸν τὸν φάρον! δὴ μολυβδιὲς ἔρριψε καὶ ἐπέλειπεν.

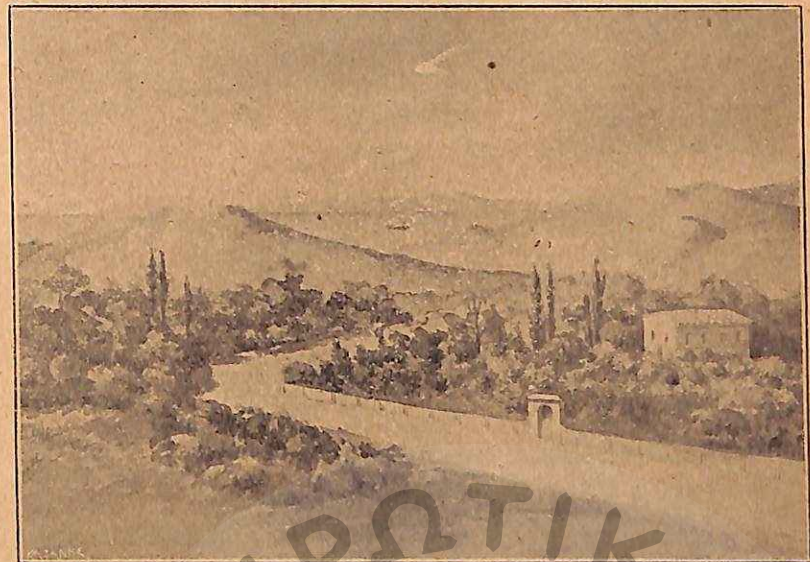
Εὐφρεστάτη, ἡ εὐφρεστέρα ὅλων, εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ Καπετὰν Γεωργίου. Αὐτὸς ἦθελε νὰ κατοικῇ μέσα εἰς μίαν ἰδιότητα. . . θαλαμηγόν, ὀνομαζομένην “Καπετὰν Γεωργίου”. “Όσοι εἶδαν αὐτὸ τὸ πλοῖον καὶ ἀπὸ κάτω τὰς λέξεις “Τὸ σπιτί ποῦ ἦθελα νὰ κατοικῶ”, εἶπαν: “Ὁ ὦρα ἰδέα! εὐγε!” — Κρίμα πάλιν ποῦ ἡ ἐκτέλεσις μένει τόσο πολλὴ ὀπίσω!

Ἄλλοι δὲν συνεμορφώθησαν μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἐν ᾧ εἶπα, ὅτι ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ εἶναι μαύρη, διὰ τὴν φωτογραφίαν, ἐν ᾧ ὥρισα τί πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ, (κραγίδον, ἢ σέπιαν, ἢ

σινικὴν μελάνην) πολλοὶ μὲν ἔστειλαν εἰκόνας μὲ μολυβδιὸν ὠχρότατον, ἢ μὲ χρώματα. (Δὲν ἐννοῶ τὴν Δοὐκίσσαν, ἢ ὅποια μὲν ἔστειλε μίαν ἐλαιογραφίαν διότι αὐτὴ μὲν ἔστειλε χωρὶς ἀξίωσιν συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμὸν, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὴν μὲν στείλῃ καὶ νὰ μὲν εἶπῃ, ὅτι ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀσπροποταμίτου, ὁ ὅποτος εἰς τὴν ἑνὴν Κυριακὴν εἶπεν ὅτι ἠθέλε νὰ κατοικῇ εἰς ἕνα ἄστρον. Καὶ ἡ Δοὐκίσσα ἐζωγράψεν ἕνα παλάτι εἰς τὸν Κρόνον, φανταστικὸν καὶ μυστηριώδες.) Ἐννοῶ ὅμως ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔστειλαν εἰκόνας διὰ τὸν διαγωνισμὸν μὲ μο-

τῆς ἰδέας τοῦ. Τὴν βάσιν τῆς καλαισθητοῦ εἰκόνας ἀποτελεῖ τὸ σπιτί, ἀλλὰ καὶ ἡ περιοχὴ δὲν παρημελήθη διόλου. “Ο δρόμος, τὸ ἄλσος, τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, ὅλα φαίνονται ἀφ’ ὑψηλοῦ μὲ τελείαν προοπτικὴν καὶ φωτοσκίασιν. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ ἂν τὴν καλλιεργήσῃ, θὰ διαπρέψῃ. Εἰμφορεῖτε νὰ κρίνετε μόνοι σας, ἀπὸ τὴν φωτογραφικὴν ἀναπαράστασιν τοῦ ἔργου τοῦ, μολονότι ἐγένετο ὑπὸ ἀρκετὴν σμίκρυνσιν, διὰ τὴν χωρέσῃ εἰς τὸ φύλλον μας.

Ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων καὶ τῶν Εὐσημίων ἐγένετο ὡς ἑξῆς:

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΩ

Εἰκὼν ΛΟΥΚΑ Α. ΠΥΡΡΟΥ. — Α' Βραβεῖον

(Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ σμίκρυνσιν 1/1)

λύβι, καὶ ἰδίαν τὸν Δοξίαν καὶ τὸν Ὀρμόντο Ὑφάληρου. Αὐτοὶ ἐξημιώθησαν διότι ναι μὲν τὰς ἐβράβευσαν, — εἶνε τὸσον ὥραϊαι! — ἀλλὰ δὲν τὰς ἐδημοσίευσαν, διότι ὅπου εἶνε μολυβδιὸν δὲν πιάνει εἰς τὴν φωτογραφίαν. Δι' αὐτὸ, βλέπετε, αὐτὴν τὴν φορὰν δημοσιεύω μόνον μίαν εἰκόνα, τὴν Α' Βραβεῖον. Ἡμποροῦσα νὰ δημοσιεύω τὰ ὥραϊα ἐπιθαλάσσια παλάτια τοῦ Τρομεροῦ Γίγαντος καὶ τοῦ Χρυσάετου, ἢ τὴν ποιητικὴν “Ἐπαυλὴν παρὰ τὸν Νεῖλον” τοῦ Σ. Κωνσταντίνιδου, ἢ τὸν μεσαιωνικὸν πύργον τοῦ Κ. Σκυριανοῦ μὲ τὴν λεπτοτάτην του ἐργασίαν. Ἀλλὰ ἐνόμισα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δημοσιεύω εἰκόνας κατωτέρων βραβείων, ἀφ’ οὗ δὲν ἡμποροῦσα νὰ κἀμὼ τὸ ἴδιον διὰ τὰς καλλιτέρας των.

“Ο Λουκάς Α. Πύρρος ἔστειλε τὴν καλλιτέραν εἰκόνα ὑπ’ ὅλας τὰς ἐπόψεις. Συνεμορφώθη κατὰ γράμμα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἔδειξε πολλὴν τέχνην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν

Α' Βραβεῖον: Λουκάς Α. Πύρρος [7 Ε].
Β' Βραβεῖον: Λοῦκις [5 Ε], “Ὀρμος τοῦ Φαλήρου [5 Ε].

Γ' Βραβεῖον: Χρυσάετος [4 Ε], Τρομεροῦ Γίγας [4 Ε], Ὀλπις ὁ Γριπεύς [4 Ε].

Δ' Βραβεῖον: (ἀπὸ [3 Ε] εἰς ἕκαστον) Ονειροπόλον Καταφύγιον, Σ. Κωνσταντίνιδος, Α. Μαρτιάς, Κ. Σκυριανός, Κερκυραϊκὴ Νύξ.

Β' Βραβεῖον: (ἀπὸ [ΕΕ] εἰς ἕκαστον) Ἀνός Ν. Κογεβνίας, Λυκοβόρος Ν. Κογεβνίας, Ἀπόστολος Ι. Μαρτίος, Ἀνδρὸν τῆς Ἐρήμου, Ἰωανηλιδίτσα, Χαλκιδικός Ἀθηναῖος, Ἰωάννης Μαθαῖος.

Γ' Βραβεῖον: (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον) Πένθος Καπάρισσος, Φιλαμῶν, Ἐδφορσὴν Γ. Μεγαρέας, Α. Ζαχαριάδης, Καπετὰν Γεωργίου, Ἐκτωρ Σταματινοπούλος, Γ. Π. Καλλιὰς, Ἀγγελὴς Καρδία.

Ἐκ τῶν λοιπῶν θανατέρω μόνον τοὺς ἑξῆς, ὁξίους

Εὐφροῦ Μυετίας: Ποιητρία Σαφῶ, Μιχὴς Διάβολος, Βασιλεὺς τοῦ Κατέρου, Μυτιλος ὁ Μαργαριτοφόρος, Μαθαῖος Ι. Οικονομίδης, Ἰωάννης Στεφάνου, Ἡλεκτρικὸν Φῶς, Βράχος τῆς Ντραμπάτος, Ἐδπειθὸς Γίος, Θεαγένης, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Χρυσάετος, Καλὴ Ὀρεξία.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

